

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

‘Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

XVI

Επίλογος

‘Ο ιερέυς είχε τελειώσει άπάνω στο ικρίωμα τὸ διάβασμα τῆς ἐπικηδείου λειτουργίας. ‘Ο Φλορεστάν είχε μεταλάβει τῶν ἁγράντων μυστηρίων. Παραπάνω ἀπὸ μιά ὥρα είχε περάσει ἀπὸ τὴ στιγμή πού βρισκόταν ἀπάνω στο ἱκρίωμα καὶ ὅλοι γύρω είχαν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν ὑπομονή τους.

Μὰ ὁ δυστυχισμένος δὲν ἤθελε πιά νὰ πεθάνη. ‘Η ἐλπίδα πού τοῦ εἶχε φέρεῖ ὁ Γουλιέλμος τὸν ἔκανε τώρα νὰ ἐπαναστατῆ κατὰ τῆς πραγματικότητος. Διαρκῶς ἐκοίταζε μὲ τὸ βλέμμα του τὰ κινούμενα κήματα τοῦ πλήθους καὶ ὀλοένα νόμιζε πὼς θὰ ἔβλεπε νὰ ἐξορμῶν ἄπ’ αὐτό, οἱ ἀνθρώποι πού θὰ ἐρχόντουσαν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν.

‘Ο Γουλιέλμος δὲν ἐπερίμενε πιά τίποτε. Τοῦ κάκου, κατὰ τὸ δόσιμα τῆς θείας λειτουργίας, ἐπανελάμβανε κάθε τόσο τὸ σύνθημα του. ‘Ο ἐξώστης πού εἶχε κρατηθεῖ γιὰ τὸ λοχαγὸ Ταγπερέ ἦταν κενὸς καὶ οἱ ἄλλητες του, πού ἀρχισαν ν’ ἀνησυχῶν καὶ νὰ φροβούναι γιὰ τὴν ἀπουσία του, ἀποτραβιόντουσαν καὶ ἐξαφανιζόντουσαν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου.

‘Ο Λοβέρτ ἐνιωθε τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του νὰ τὸν βασανίζουν. Δὲν μπορούσε νὰ συχαρῆσει τὸν ἑαυτὸ του γιὰτὶ εἶχε δώσει τόσες ἐλπίδες στο δυστυχισμένον Φλορεστάν, ὁ ὁποῖος μὲ τόση ψυχραιμία ἦταν ἔτοιμος νὰ δεχτῆ τὸ χτύπημα τοῦ δήμιου.

‘Εσφιγγε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου μοναχοῦ, τοῦ Πλουσέτ καὶ μετὰ βίας συγκρατοῦσε τοὺς λυγμούς πού ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸ στήθος του.

‘Ο δήμιος ἀπάθης, ἔχοντας σταυρωμένα τὰ χέρια του ἀπάνω στο φριχτὸ ὄργανο τῆς Δικαιοσύνης, χαμογελοῦσε κατ’ ἄπ’ τὴ μαύρη προσωπίδα του, ἐνῶ ὁ ἱερέυς προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὸν μελλοθάνατο.

Καὶ ὁ Φλορεστάν ἐλπίζε. — Προσπαθήστε νὰ κερδίσετε καιρό... τοῦ εἶχε παῖ ὁ Γουλιέλμος.

‘Η φράσις αὐτὴ εἶχε καρφωθῆ μέσο στο μυαλό του. Προσπαθοῦσε νὰ κατανοήσῃ τὸ ἀνοφελές αὐτῆς τῆς συμβουλῆς, μὰ τοῦ κάκου. Ζητοῦσε ὀλοένα προφάσεις γιὰ νὰ χρονοτριβῆ.

‘Ενα χρονικὸ χειρόγραφο τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης γράφει τὰ ἑξῆς :

‘Εγωναίως τοσις φορές μπροστά στον ὑποστάτη μὰ καὶ τὶς τρεῖς φορές σηκώθηκε. Τὴν μιά φορά ζήτησε κροαί. ‘Οταν τοῦ τὸ ἔφεραν εἶπε : « Πῖνω εἰς ὕψιστον τοῦ λαοῦ ! » καὶ ἀδείασε σιγά-σιγά τὸ ποτήρι του. ‘Επειτα ἐξώρμησε τοῖς παρευρισκομένοις νὰ προσευχηθῶν γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του, φωνάζοντας : « Υγιαίνετε, χαίρετε, φίλοι μου ! » ‘Αλλὰ παρ’ ὅλες τὶς προστροπὲς τοῦ ἱερέως δὲν ἤθελε ν’ ἀποραισῆ νὰ τεινῆ τὸν τράχηλό του στο δῆμο... »

Τέλος πάντων μὰ λάμψης λογικοῦ ἐφώτισε τὸ μυαλό του. Κατάλαβε ὅτι τὰ πάντα είχαν τελειώσει καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ σωθῆ.

Τότε ὅλη ἡ θύελλα πού τὸν ἐτάραξε ὀλοκληρῶ, ἠσύχασε σιγά-σιγά καὶ ἀνέκηκε πάλι τὴν ἀταραξία του καὶ τὴν ἀρχικὴ του ἀσιμπερέεια.

Μ’ ἕνα νόημα κάλεσε τὸ Γουλιέλμο κοντὰ του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐμέλλε νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ τὴν ἀθώωση τοῦ Γοδεφρίδου. ‘Ηταν ἕνα ὑπόμνημα πού περιέγραφε ὅλα τὰ γεγονότα πού διεδραματίστησαν κατὰ τὴν νύχτα τῆς ἀρπαγῆς τῶν κλειδιῶν τοῦ ‘Αγίου Κεντίνο. Γι’ αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶχε ἐργαστεῖ ὀλονυχτίς μέσα στὴ φυλακὴ του.

‘Επειτα, ἀφοῦ ἐφίλησε τὸ Γουλιέλμο, γδύθηκε μόνος του καὶ εἶπε, ἀπευθυνόμενος στο δῆμο.

— Φίλε μου, ἐκέλευσε τὸ χρέος σου ! Καὶ γονάτισε μπροστά του.

Τότε ὁ δῆμος ἀνασηκώθηκε ὕψωνοντας τὸ βαρὺ σπαθὶ του. Καὶ ἐνῶ τὸ ἔστρεφε στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ κατὰ τοῦ θύματός του, εἶπε :

— Κόμη τῆς Θούνης ! Θυμήσου ! Εἶμαι ὁ δὸν Διέγος Διάδ !..

‘Ο Γουλιέλμος καὶ ὁ Πλουσέτ ἀκούσαν τὰ λόγια αὐτά, ἀν καὶ εἰπώθησαν σὲ σιγανὴ φωνή. ‘Εκεῖνη τὴν στιγμή ὁ Φλορεστάν μετακινήθηκε λίγο καὶ, ἀλλομόνο ! ὁ πέλεκυς τοῦ δήμιου καθὼς ἔπεσε, ἔχασε τὸ στόχο του καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι τὸν ἐχτύπησε στὸν ὄμο.

Τὸ δυστυχισμένον θῆμα ἀνασηκώθηκε τότε, τρομερό, σαλεύοντας τὰ χέρια του καὶ σκορπίζοντας κῆματα αἵματος γύρω του.

Τὸ πλήθος τότε περιέτρομο ἔκανε πίσω. Μιά κραυγὴ φρίκης βγήκε ἀπὸ τὶς τριάντα ἐκεῖνες χιλιάδες στόματα, ἐνῶ συγχρόνως ὅλοι ἀρχισαν νὰ βλαστημοῦν καὶ νὰ καταρώνται τὸ δῆμο.

— Θὰ τὸν ἀποτελειώσῃς, κακοῦργε ! τοῦ ἐφώναζαν μὲ μανία. — ‘Ετσι θὰ τὸν ἀφήσεις, τέρας !..

‘Ο δὸν Διάξ τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, γλωμὸς ἄπὸ τὴν ταραγὴ τοῦ οἶχτηκε ἀπάνω στο δυστυχισμένον τὸ Φλορεστάν, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ν’ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ οἶχνοντάς του κάτω τοῦ ἐπρίονισε κυριολεκτικῶς τὸ κεφάλι.

Βλέποντας τὸ φρικτὸς αὐτὸ μαρτύριο ὁ λαὸς εἶχε γίνεῖ ἔξω φρενῶν. Τότε ὁ Γουλιέλμος μὲ μιά τρομερὴ κλωτσιὰ, γκρέμισε τὸν δὸν Διέγο κάτω ἀπ’ τὸ ἱκρίωμα.

Τὸ πλήθος ἀμέσως ἀρχισε τὶς ἐπευφημίες, τόσο μάλιστα πού ὁ στρατὸς φοβήθηκε καὶ ἔλαβε στάση ἀμυντικῆ. Μερικοὶ μάλιστα, τοὺς ὁποῖους εἶχε ἀρχίσῃ νὰ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους, ἔκαναν χρῆσι τῶν ὀπλων τους καὶ ἐπλήρωσαν καμμιὰ εἰκοσαρία πολίτες.

Αὐτὸ ἦταν ἀφορημὴ ν’ ἀρχίσῃ ἀληθινὴ μάχη.

Σὲ μιά στιγμή τὰ σανιδώματα ἔσπασαν, τὸ ἱκρίωμα σφραείστηκε κατὸ καὶ οἱ ἱππεῖς γκρεμίστηκαν ἀπὸ τ’ ἄλογα τους. ‘Επειτα μέρ’ ἀπὸ τὶς φωνῆς τοῦ τρόνου, τοὺς χρομετισμοὺς τῶν ἀλόγων καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς, ἡ ἀλληλοσφαγὴ μεταξὺ στρατοῦ καὶ πολιτῶν γενικεύθηκε ἐνῶ τὰ γυναῖκες αὐτὰ ἔφευγαν πανικὸβλήτα.

‘Ο δὸν Διάξ δὲν ἐπαθε τίποτε καθὼς ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἱκρίωμα. Μὲ τὸ συνηθισμένον θάρρος του, κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πλήθος καὶ ν’ ἀπομακρυνθῆ σῶος καὶ ὄγης.

‘Η χαρὰ τὸν ἐπνιγε. Εἶχε πραγματοποιητεῖ ὅλα ὅσα ἐπιθυμοῦσε.

Καὶ καθὼς ἐσυλλογιζόταν τὸ παρελθόν, καθὼς ἐθυμόταν τὴν τότε ἀδυναμία του καὶ τὴν παντοδυναμία τοῦ ἐχθροῦ τὸν ὁποῖον εἶχε νικήσει, ἐνιωθε μιά σκοτεινὴ περηφάνεια νὰ τὸν πλημμυρίζῃ, τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ σχολιαστοῦ πού γκρέμισε ἕνα μεγάλο δέντρο.

‘Αλλὰ συγχρόνως ἐνιωθε ὅτι δὲν εἶχε πιά κανένα σκοπὸ στὴ ζωῆ. ‘Η ἐκδίκησίς του δὲν εἶχε σβύσει μὲ τὸ θάνατο τοῦ Φλορεστάν. Τί θὰ ἔκανε τώρα; Δὲν ὑπῆρχαν πιά ἐμπόδια. Δὲν εἶχε μπροστά του δυσκολίες γιὰ νὰ τὶς νικήσῃ. Δὲν εἶχε πιά μὲ τι ν’ ἀσασχοληθῆ. Νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν γίνῃ πλούσιος ; Μὰ ἦταν πῶ πλούσιος ἀπὸ τὸν καθένα, ἀφοῦ ἀκαταμέτρητοι ἠτσαυροὶ βρισκόντουσαν στὴ διάθεσι του στο βάθος τοῦ ὑπογείου τῶν κατακομβῶν τῆς Τουραίνης.

‘Υπῆρχε βέβαια ἀκόμη ἡ Δολόρα. ‘Η Δολόρα, τῆς ὁποίας τὸ μῖσος ἔπρεπε νὰ δοκιμασθῆ, ἡ ὁποία γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ μεγαλοπρεπές μέγαρό της καὶ εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

Μὰ ὁ δὸν Διάξ ἤξερε πού βρισκόταν, ἤξερε ὅτι κρυβότανε κάπου μὲ μεγάλῃ προσοχῆ καὶ ὅτι, ποτὲ δὲν ἔβγαινε ἔξω, οὔτε φαινόταν ποτὲ σὰ παραθύρα τοῦ καταφυγίου τῆς, τῶν ὁποίων νὰ παρατετάσσεται ἦσαν πάντοτε κατεβασιμένα.

‘Ο δὸν Διάξ τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ ἔλεγε μέσα του : « Ἄς τὴν ἀφήσω νὰ νομίζῃ ὅτι βρῖσκεται ἀσφαλῆς. ‘Οταν ξεπροτωθῶ τὸν κόρητα, τότε θὰ σκεφτῶ καὶ γι’ αὐτὴ. ‘Η κατὰχρησὶ τῆς θὰ εἶνε γιὰ μένα ἕνα παιδικὸ παιχνίδι... »

‘Η στιγμή αὐτὴ εἶχε πιά φτάσει. Σὲ λίγες ὥρες ἡ Δολόρα θὰ γινόταν δική του, εἴτε ἐκουσίως, εἴτε διὰ τῆς βίας.

Καὶ μὲ τὴν ιδέα αὐτὴ ὅλο του τὸ αἷμα μαζεψότανε στο κεφάλι του. Καὶ περπατοῦσε σκοντάφτοντας ἀπάνω στοὺς τοίχους, ἐνῶ τὰ γόνατά του λυγίζαν, σὰ νὰ ἦταν μεθυσμένος. Κάθε τόσο ἕνα ἀλλόκοτο θάμπος ἀπλωνότανε μπροστά σὰ μάτια του. Ἄπ’ τὸ πρόσωπό του τοῦ φαινότανε σὰ νάβγαιναν σπύγες. Λυδ τρεῖς φορές ἀναγκάστηκε νὰ κάτῃ καὶ νὰ βγάλῃ τὴν προσωπίδα του γιὰ ν’ ἀναπνεύσῃ.

— Παραδόξο ! ψιθύριζε σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα του ἀπὸ τὸ φλογισμένον του μέτωπο. Ποτὲ μου δὲν ἐννοίωσα ἕνα τέτοιον πρᾶγμα. Μήπως αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο πού λέγεται εὐτυχία.

Γέλασε μ’ ἕνα νευρικὸ γέλιο καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Καθὼς περνοῦσε, φορῶντας τὴν κόκκινη προσωπίδα του, οἱ πολίτες παραμέριζαν μὲ τρόμο, ἢ γυναικες ἐμπαιναν μέσα στὰ σπύτια τους καὶ ὅλοι τὸν εἶδειχναν, ψιθυρίζοντας :

— ‘Ο δήμιος !.. ‘Ο δήμιος... Νά, περνά ὁ δήμιος... (‘Επεται τὸ τέλος)

Οἱ καλόγεροι δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τὸν Πλουσέτ καὶ τὸν Γουλιέλμο.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ.."

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρρακτικότερον καὶ γοητευτικότερον τῶν μυθιστορημάτων.